

Otce ke stvoření našeho ducha; láska je to, co přivedlo Spasitele do zahrady getsemanské, aby nás vykoupil z hříchů. Láska je tím hlavním motivem plánu spasení; je zdrojem štěstí, léčivým pramenem, jenž nikdy nevysychá, a drahocenným zdrojem naděje.

Když v duchu Kristovy lásky máme pro druhé pomocnou ruku a laskavé srdce, děje se v nás něco úžasného. Náš duch se uzdravuje, a stává se vytrbenějším a silnějším. Jsme šťastnější, klidnější a vnímavější vůči našeptávanému Duchu Svatého.

Celým svým srdcem a duší vzdávám našemu Nebeskému Otci díky za Jeho lásku k nám, za dar Jeho Syna, za život a příklad Ježíše Krista a za Jeho bezhříšnou a nesobeckou obět. Raduji se ze skutečnosti, že Kristus není mrtvý, nýbrž vstal z hrobu! On žije a znovu se vrátil na zemi, aby lidem znovuzřídil svou pravomoc a evangelium. Dal nám dokonalý příklad toho, jakými muži a ženami máme být.

V tuto velikonoční neděli, a i každý den, když s vážností a úctou přemýšlíme o tom, jak nás Spasitel objímá, utěšuje a uzdravuje, se zavazme, že se staneme Jeho rukama, aby druzí mohli díky nám pocítit Jeho láskyplné objetí. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. 2. Nefi 26:24–25, 28; zvýraznění přidáno.
2. Viz Lukáš 18:9–14.
3. Římanům 3:23.
4. Nauka a smlouvy 18:10.
5. Mosiáš 18:9.
6. Viz Alma 7:11–13; Nauka a smlouvy 19:16.
7. Přísloví 17:17.
8. Viz Clarence Cook, „Abram and Zimri“, *Poems by Clarence Cook* (1902), 6–9.
9. Viz Matouš 22:39.
10. Viz Matouš 7:12.
11. 1. Korintským 13:1.
12. Nauka a smlouvy 81:5.
13. Matouš 22:40.
14. Viz Judas 1:12.

Starší Richard G. Scott

Kvorum Dvanácti apoštolů

On žije! Sláva budiž Jeho jménu!

Naše porozumění Usmíření Ježíše Krista a naše víra v něj [nám] poskytnou sílu a schopnosti, jež jsou nezbytné pro úspěšný život.

Je velikonoční ráno – onen svatý den, v němž si celý křesťanský svět připomíná vítězství Ježíše Krista nad smrtí. Jeho Vzkříšení uvolnilo do té doby pevné řetězy smrti. Otevřel cestu, díky níž budou mít všechny děti Nebeského Otce narozené na zemi příležitost vstát z mrtvých a žít znovu.

Náš Otec v nebi se musel v onen posvátný den velmi radovat, když Jeho dokonale poslušný a ve všech ohledech způsobilý Syn rozbil řetězy smrti! Jaký smysl by měl pro věčnost Otcův plán štěstí, kdyby nebyl uveden v život nekonečným a věčným Usmířením Jeho dokonale poslušného Syna? Jaký smysl by mělo pro věčnost Stvoření země, na níž intelligence oděné duchovním tělem získávají tělo fyzické, kdyby život končil smrtí a nikdo by nebyl vzkříšen? Ono ráno bylo úžasným okamžikem pro všechny, již rozuměli jeho významu.

Velikonoce jsou onou posvátnou dobou, kdy se srdce všech oddaných křesťanů v pokorné vděčnosti obrací k našemu milovanému Spasiteli. Je to doba, jež má přinášet pokoj a radost všem, kteří Ho milují, a projevují to

tím, že dodržují Jeho přikázání. O Velikonocích myslíme na Ježíše, na Jeho život, na Jeho Usmíření, na Jeho Vzkříšení a na Jeho lásku. Vstal z mrtvých „s uzdravováním v křídlech svých“. (Malachiáš 4:2; 3. Nefi 25:2.) Jak moc všichni potřebujeme ono uzdravení, jež Vykupitel může poskytnout! Mé dnešní poselství naděje je založeno na zásadách obsažených v učení Mistra Učitele, Ježíše Krista.

Členové Církve Ježíše Krista Svatých posledních dnů mohou porozumět rozsahu onoho uzdravení, jež poskytuje Spasitelovo Usmíření, ve větší míře, protože máme plnost Jeho nauky. Uvědomujeme si, že to, co s nesmírným utrpením a obětí ochotně vykonal, nás bude ovlivňovat nejen v tomto životě, ale i v celé věčnosti.

Když teď, o Velikonocích, přemýšlíte o Vzkříšení a o ceně, jež byla zaplácena, a o daru, jenž byl přinesen skrze Usmíření, přemítejte o tom, čemu o těchto posvátných událostech učí písmo. Posílí se tím vaše osobní svědectví o jejich pravdivosti. Musejí být něčím více než jen zásadami, jimž se učíte z paměti. Musejí být vetkány

do samotné podstaty vaší bytosti jako pevná hradba před vzrůstajícím přílivem ohavností, jež zaplavují svět.

Prorok Lehi prohlásil hlubokou pravdu, když řekl: „Pročež, vykoupení přichází ve Svatém Mesiáši a skrze něj; neboť on je pln milosti a pravdy. Vizte, dává sebe jako oběť za hřích, aby naplnil smysl zákona pro všechny ty, kteří mají srdce zlomené a ducha zkroutěného; a pro nikoho jiného nemůže být smysl zákona naplněn.“ (2. Nefi 2:6–7.) Tyto verše naznačují, že pro pyšné a povýšené je to tak, jako by nikdy žádné Usmíření vykonáno nebylo.

Ježíš Kristus žije. Je naším Spasitelem, naším Vykupitelem. Je vznešenou a vzkříšenou bytostí. Dokáže projevat lásku, jež je natolik mocná a natolik ohromující, že to

lidský jazyk ani nedokáže adekvátně vyjádřit. Dal svůj život, aby zlomil pouta smrti. Jeho Usmíření uvedlo plně do pohybu plán štěstí Jeho Otce v nebi.

Ježíš zajišťuje rovnováhu mezi spravedlností a milosrdenstvím, pod podmínkou naší poslušnosti Jeho evangelia. Je světlem pro všechny lidi. Je zdrojem veškeré pravdy. Plní všechny své sliby. Všichni, kdo dodržují Jeho přikázání, získají ta nejvybranější požehnání, která si lze představit.

Bez Usmíření by plán štěstí našeho Otce v nebi nemohl být v plné míře realizován. Usmíření dává všem příležitost překonat následky chyb, jichž se v životě dopustili. Jsme-li poslušní zákona, získáváme požehnání. Pokud zákon porušíme, z naší dřívější

poslušnosti nezůstane nic, co by mohlo uspokojit požadavky spravedlnosti za onen porušený zákon. Spasitelovo Usmíření nám umožňuje činit pokání z jakékoli neposlušnosti a vyhnout se tak trestům, jež by jinak spravedlnost požadovala.

Má úcta k Usmíření Svatého Izraelského, Knížete pokoje a našeho Vykupitele, a má vděčnost za toto Usmíření se neustále prohlubují, kdykoli se mu snažím více porozumět. Uvědomuji si, že žádná smrtelná mysl nedokáže plně pochopit význam všeho, co Ježíš Kristus svým Usmířením pro děti Nebeského Otce vykonal – a ani žádný jazyk člověka to nedokáže náležitě vyjádřit. Přesto je nezbytné, abychom se toho o tom dověděli co možná nejvíce. Usmíření je onou nezbytnou součástí plánu štěstí našeho Otce v nebi, bez níž by tento plán nemohl být uveden do pohybu. Vaše porozumění Usmíření a náhled, jež poskytuje vašemu životu, vám velice pomůže tvůrčím způsobem využívat všechny znalosti, zkušenosti a dovednosti, jež v tomto smrtelném životě získáváte.

Věřím, že když si zkusíme představit, co Usmíření vyžadovalo od Otce i od Jeho poslušného Syna, můžeme se leccemu naučit. Spasitel čelil třem těžkým úkolům:

Zaprvé – obrovská tíha zodpovědnosti. Uvědomoval si, že nevykoná-li Usmíření dokonale, nebude se moci žádné z dětí Jeho Otce k Němu vrátit. Byly by na věky vyhnány z Jeho přítomnosti, neboť by neměly možnost činit pokání z porušených zákonů, a žádná nečistá věc nemůže být v přítomnosti Boží. Plán Jeho Otce by byl zmařen, a všechny duchovní děti by byly pod věčnou nadvládou a trýzněním Satana.

Zadruhé – v dokonale čisté mysli a srdci musel Spasitel osobně pocítit následky všeho, s čím se lidstvo kdy setkalo, dokonce i těch nanejvýš zvrácených a opovržených hříchů.

Zatřetí – musel přetrpět zlovolný útok Satanových zástupů, zatímco čelil téměř nesnesitelnému fyzickému a citovému nátlaku. A pak – z důvodů, jež plně nechápeme, když byl na samé hranici svých sil, ve chvíli, kdy Spasitel nejvíce potřeboval podpořit, Ho Jeho Otec nechal nést tuto tíživou zodpovědnost jen vlastními silami a schopnostmi.

Snažím se představit si, jak strašně bolestná musela být pro našeho Otce v nebi chvíle, kdy Spasitel na kříži volal: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Matouš 27:46; Marek 15:34.) Nemyslím si, že Nebeský Otec svého Syna na kříži opustil. Myslím si, že Spasitele k těmto slovům přimělo to, že pocítil, jak od Něj Otec odňal onu posilující podporu, již Mu vždy poskytoval. Otec věděl, že Spasitel musí vykonat Usmíření zcela a naprosto sám, bez jakékoli vnější podpory. Otec svého Syna neopustil. Umožnil svému dokonalému Synovi dobýt věčné plody Usmíření.

Nikdo z nás nedokáže ve smrtelnosti plně docenit všechny blahodárné účinky Usmíření.

Je velmi nutné, aby každý z nás prohloubil své porozumění významu Usmíření Ježíše Krista, aby v našem životě mohlo vytvořit neotřesitelný základ, na kterém můžeme stavět svůj život. Ve světě, v němž se stále více vytrácejí základní hodnoty a v němž jsou čestnost, ctnost a osobní čistota stále více odsouvány v honbě za osobními choutkami, nám naše porozumění Usmíření Ježíše Krista a naše víra v něj poskytnou sílu a schopnosti, jež jsou nezbytné pro úspěšný život. Také nám

dají jistotu v časech zkoušek a klid v období nepokojů.

Důrazně vás vyzývám k tomu, abyste si vytvořili osobní studijní plán, jenž vám pomůže lépe pochopit a ocenit ony jedinečné, věčné a nekonečné účinky Kristova dokonalého naplnění Jeho božsky určeného povolání coby našeho Spasitele a Vykupitele. Vážné osobní přemítání o verších z písem doprovázené hledáním a upřímnou modlitbou prohloubí vaše porozumění Spasitelovu neocenitelnému Usmíření a vaši vděčnost za něj. Dalším mocným způsobem, jak se můžeme učit o Kristu a o Jeho Usmíření, je pravidelné navštěvování chrámu.

Kéž všichni obnovíme své odhodlání učit pravdivým zásadám v posvátném

prostředí domova. Budeme-li to činit, poskytneme duchům, již nám byli svěřeni do péče, tu nejvýznamnější příležitost pocítovat štěstí. Použijte Církev jako spravedlivý nástroj k posilování svého domova, ale mějte na paměti, že jako rodiče máme základní zodpovědnost a výsadu být vedeni Pánem při výchově duchovních dětí, jež nám svěřil do péče.

Zásadní význam výuky pravdivých zásad v domově je základem. Církev je důležitá, ale je to hlavně domov, kde rodiče svým dětem poskytují potřebné znalosti a vedení. Tvzení, že tím nejdůležitějším povoláním v čase i ve věčnosti je povolání otce a matky, je pravdivé. Časem budeme uvolněni ze všech ostatních povolání, která

máme, ale nikdy ne z povolání otce či matky.

Budete-li přemítat – nejen číst, ale přemítat a rozjímat – o pasážích z písem, moc Ducha Svatého vám do mysli i do srdce vnese pravdy, jež pro vás budou v dnešní nejisté době spolehlivým základem. Rodiče, připravujte své děti na problémy, jimž budou jednou čelit. Učte je pravdě a povzbuzujte je, aby podle ní žily – pak budou v pořádku bez ohledu na to, jakými otřesy svět bude procházet.

O těchto Velikonocích se rozhodněte, že učiníte Pána Ježíše Krista ústředním bodem svého domova. Ujistěte se, že u každého rozhodnutí, které činíte – ať už je duchovní nebo fyzické povahy – si položíte otázku: „Co by si přál Pán Ježíš Kristus, abych udělal?“ Je-li Spasitel středem vašeho domova, pánuje v něm pokoj a harmonie. Proniká do něj duch klidné jistoty, kterého stejnou měrou pocítují děti i dospělí.

Nejlepším způsobem, jak natrvalo změnit věci k lepšímu, je učinit z Ježíše Krista váš příklad a z Jeho učení vaše vodítko pro život.

Pokud jste nebyli poslušni Jeho příkázání a máte pocit, že nejste způsobili, vězte, že právě z tohoto důvodu Pán Ježíš Kristus položil svůj život. Svým Usmířením nám dal navždy příležitost takové chyby překonávat, činit pokání z nesprávných rozhodnutí a přemoci negativní účinky života, jenž je v rozporu s Jeho učením.

Spasitel miluje každého z nás, a zasloužíme-li si díky poslušnosti všechna požehnání, jež si přeje, abychom zde na zemi měli, umožní nám uspokojit všechny naše potřeby. Miluji Ho a obdivuji Ho. Jako Jeho zplnomocněný služebník svědčím s veškerou mocí, kterou mám, že On žije. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Donald L. Hallstrom

Předsednictvo Sedmdesáti

Obrat'te se k Pánu

Nikdy nedopustíte, aby vás pozemské okolnosti ochromily duchovně.

Před mnoha lety jsem byl svědkem jedné smutné události, z níž se stala tragédie. Mladý manželský pár očekával narození prvního dítěte. Byli naplněni nedočkavostí a nadšením z této velkolepé události. Během porodu ale došlo ke komplikacím a miminko zemřelo. Smutek se obrátil v zármutek, zármutek v hněv, hněv v obviňování a obviňování v pomstu lékaři, který byl, podle jejich názoru, za to plně zodpovědný. Zapojili se do toho i rodiče a další rodinní příslušníci a společně se snažili zničit pověst i profesní dráhu onoho lékaře. Týdny a měsíce zatrpklosti pohltily celou rodinu a jejich hořkost se obrátila i na Pána.

„Jak mohl vůbec dopustit, aby se stalo něco tak strašného?“ Odmítali opakovanou snahu vedoucích a členů Církve duchovně a citově je utěšit, a časem z Církve odešli. Nyní jsou tím ovlivněny již čtyři generace této rodiny. Tam, kde kdysi byla víra a oddanost Pánu a Jeho Církvi, nyní není žádný člen rodiny již celá desetiletí duchovně aktivní.

V těch nejtěžších okamžicích života máme často k dispozici jen jeden zdroj pokoje. Kníže pokoje, Ježíš Kristus, nám nabízí svou milost touto výzvou: „Podtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ (Matouš 11:28.) A dále slibuje:

„Pokoj svůj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám.“ (Jan 14:27.)

Moji prarodiče měli dvě děti: syna (mého otce) a dceru. Poté, co můj otec na Havaji sloužil na misi a v armádě, vrátil se v roce 1946 na tyto ostrovy, aby tam začal pracovat a vychovával rodinu. Jeho rodiče žili v Salt Lake City, stejně jako jeho sestra. Ta se v roce 1946 vdala a o čtyři roky později otěhotněla. Pro rodiče je to něco velmi mimořádného, když má jejich dcera (v tomto případě jediná dcera) poprvé porodit. Nikdo však nevěděl, že čeká dvojčata. Naneštěstí během porodu ona i dvojčata zemřely.

Moji prarodiče byli zlomeni žalem. Jejich zármutek je však okamžitě obrátil k Pánu a k Jeho Usmíření. Aniž by se zaobírali tím, jak se to mohlo stát a kdo za to může, soustředili se na to, aby žili spravedlivě. Nikdy nebyli bohatí; nikdy nepatřili mezi společenskou elitu; nikdy nezastávali v Církvi vysoké postavení – byli zkrátka oddanými Svatými posledních dnů.

Poté, co v roce 1956 odešli do důchodu, přestěhovali se na Havaj, aby byli se svým jediným potomstvem. Během několika dalších desetiletí milovali svou rodinu, sloužili v Církvi a především byli rádi spolu. Nikdy nebyli rádi od sebe, a dokonce mluvili o tom,